

19.03x25.24	1/8	50	עמוד	פנימה	19/08/2020	74148917-1
מכון שכטר למדעי היהדות - 84920						

18.05x24.94	2/8	עמוד 51	פנימה	19/08/2020	74148918-2
מכון שכטר למדעי היהדות - 84920					

”

כשאני שרה - משהו בי מתרפה ומתרפא, זה החיבור הכי עמוק שיש לי. אין לי את הקול הכי יפה, אבל אולי כמו שהקול שלי נוגע בי, הוא נוגע גם באחרות”

בכל אלול היא ממלאת אולמות עם אלפי נשים, השנה התוכניות של כולנו השתנו אבל לאודהליה ברלין אין שום כוונה לוותר על 'אוחילה', מופע מוזיקלי מקורי שלה שהוא גם תפילה נשית משותפת. בריאיון חשוף היא מספרת על הגעגוע לקהל החי, על הכוח הנשי בהופעות, על האהבה לילדי החינוך המיוחד ועל החלומות הגדולים שלה לעתיד

טל ביסמוט // צילום: אביטל הירש

17.43x22.3	3/8	עמוד 52	פנימה	19/08/2020	74148919-3
מכון שכטר למדעי היהדות - 84920					

ה

ימים ימי קורונה. אנחנו נפגשות ויושבות במרחק שני מטרים זו מזו, חובקות כוסות קפה, וחוסר הוודאות מרחף מעל לראשינו. אלו כבר בפתח, אך אין שום אופק לחזרתם של מופעי התרבות. נכון לכתבת שורות אלו, 'אוחילה', המופע השנתי והאהוב של אודהליה ברלין, פס הקול של נשים רבות בתקופה הזאת של השנה, לא יתקיים כמתוכנן בבנייני האומה שבירושלים. "אין לי מושג מה יהיה בעוד שבוע או שבועיים", היא אומרת בכנות, "כל הזמן חשבתי שאוחילה יהיה בסדר, שגם אם תהיה הגבלה של 250 או 500 איש - אז אעשה כמה הופעות במשך שבוע, אבל זה היה נראה לי רחוק. פתאום בא גל שני, ומשהו בתוכי נשבר. "התחלתי לדאוג מה יהיה, גם כלכלית. אני בן אדם מחושב, אמרתי לעצמי שעדי שגייע אלול כבר נתאושש ופתאום הטלטלה הזאת השאירה אותי ערומה. זה הדבר שאני הכי אוהבת לעשות, וזה הביטחון שלי בחיים, השירים האלה, מה שהם עושים לי בלב, מה שעושה הקהל, עבורי זאת תפילה ושליחות", היא אומרת בעיניים נוצצות, "אני לא יכולה לחשוב איך עוברת שנה ואין לי הופעות באלול. בפעם הראשונה נחתה עליי ההבנה שאני זה כבר לא מספיק, אני יכולה לעשות את הכי טוב שלי ולהשתדל, אבל העולם לא דורש עכשיו את מה שאני מציעה לו. יש דברים גדולים מאיתנו".

ברכה של פשטות

אודהליה ברלין (38), היא זמרת ויוצרת, בעלת תואר ראשון במוזיקה וחינוך מיוחד, ובימים אלו עובדת על התואר השני שלה במוזיקה יהודית במכון שכטר. מאחוריה כעשור וחצי של הופעות, שלושה אלבומי הופעות של אוחילה ואלבום אולפן בשם 'שביל

של אור' ובו שירים מקוריים שלה. לצד כל אלו, היא מלמדת יומיים בשבוע בבית הספר 'ראשית' שבגוש עציון, המשלב תלמידי חינוך מיוחד וכולל שיעורי מוזיקה ואומנות החיים. ההוראה והעבודה הקסומה עם ילדי החינוך המיוחד, אליהם עוד נגיע בהמשך, היו לעוגן כלכלי ורגשי בחצי השנה האחרונה. למרות זאת, המוזיקה, ובעיקר המופע האלולי אותו הקימה בעשר אצבעותיה, הם לב העשייה שלה. **איך את מתמודדת עם השלכות הסגירה הכמעט מוחלטת של תעשיית התרבות?** "הקורונה היא מכה כואבת, ועברתי את שלבי האבל בעקבותיה, אחריהם אמרתי לעצמי שני דברים: הראשון הוא שבעזרת ה' אוחילה יתקיים, לא כמו שאני מכירה אלא אחרת, אבל ברור לי שהוא יהיה. אנחנו נערכים למופע בשידור חי מאמפי קסוס. במידה וההנחיות יאפשרו נגריל בין כל מי שקנתה כרטיס לצפייה - מקומות כניסה פיזיים". "הדבר השני שעשיתי הוא שיחה פנימית עם ריבוננו של עולם. אמרתי לעצמי: יש לך שפע, רק חסר לך עכשיו קצת כסף. הפרדי את מושג השפע מהדאגה הכלכלית. הסתכלי אחורה, בכל פעם בחיים שהיית צריכה - היה לך. לא יודעת איך, אבל היה. כל מפגש בחיים לקח אותי למקומות טובים. אז אני לוקחת עכשיו את הבדיעבד הזה למקום של לכתחילה. הכול טוב, גם עכשיו, ובכל פעם שתצטרכי - יהיה לך".

לפני 11 שנה, רגע לפני ערב יום הכיפורים תש"ע, נולד באופן רשמי אוחילה - מופע חי לנשים שהתקיים בבית אבי חי בירושלים. שנה לאחר מכן התקיים המופע בפעם השנייה ואיתו נולד האלבום הראשון, עם שירים וניגונים לימי התשובה מתוך המופע. בשנים הבאות יצאו שני אלבומים נוספים והמופע הפך לקבוע. אלפי

נשים הצטרפו וביקשו להגיע לימי התשובה קצת אחרת. דתיות, חרדיות וחילוניות התאספו מדי שנה בבנייני האומה בירושלים, ובשנים האחרונות גם בתל אביב, למופע שכולו שירי סליחות ותפילות, בתקווה לפתוח שנה בצורה שתפתח להן גם שערי רצון. **מה יש במופע הזה שהופך אותו לכל כך מיוחד ומשמעותי?** "זאת יצירה בפני עצמה, יצירה חדשה שמספרת את עצמה בכל שנה מחדש. יש שם מהלך פנימי שלא תלוי בי. משהו בתרבות שלו אחר, זה לא אותו מופע בכל שנה. הנגניות שלי תמיד צוחקות שהסט-ליסט (סדר שירי המופע - ט.ב.). יכול להשתנות רגע לפני העלייה לבמה, ואז גם על הבמה עצמה אני עושה משהו אחר לגמרי. זה כמו לעבוד עם יצור חי. זה לב של משהו, וכל מי שעובד איתי על המופע הזה מונחה לגשת אליו ככה. "לבוא להופעה ולדעת שיש כל כך הרבה לבבות פתוחים מולך, זה מעורר יראת כבוד. אני לא רואה את זה כמשהו שלי - זה אור שנוצר מהלבבות של כולן ועולה למעלה, וגם אם השנה זה יהיה בשידור, אני אעשה הכול כדי שהאשה שתשב בבית תרגיש את זה ונמשך להעלות את התפילות האלה יחד".

אמרתי לעצמי: אין חיים שניים, אין את החיים שיכולתי לחיות ואת החיים שאני חיה, זה לא קיים. זה מה שיש עכשיו, זה הגיל שלך. מה את רוצה לעשות הלאה?

איך את מסבירה את היכולת לחבר בין כל כך הרבה נשים, מכל קשת הזרמים?

"אני חושבת שזה בגלל שאני לא מנסה להשפיע על אף אחת. מגיעות נשים דתיות, חרדיות

18.86x25.52	4/8	עמוד 53	פנימה	19/08/2020	74148922-7
מכון שכטר למדעי היהדות - 84920					

◀ כל סדרי העדיפויות
השתנו לגמרי, על
מדרגות האמפי בנן
לאומי קיסריה

זה לא שאני רוצה להופיע מול קהל מעורב ורק ההלכה עוצרת אותי. אני אוהבת את ההופעות הנשיות, את האנרגייה הזאת, אני יוצרת ממנה. להופיע בפני נשים זאת לא ברירת מחדל בשבילי

וחילוניות וזה פשוט נעשה מעצמו, המילים והניגונים מרככים את הלב. כשאני שרה - משהו בי מתרפה ומתרפא, זה החיבור הכי עמוק שיש לי, גם ששרתי כילדה וגם כשאני שרה לעצמי בבית, ובכל מקום. אין לי את הקול הכי יפה, אבל אולי כמו שהקול שלי נוגע בי, הוא נוגע גם בנשים אחרות, וגורם גם למשהו בהן להרפות ולהירפא והן יוצאות מההופעה קצת אחרת מאיך שהן נכנסו.

"בימים האחרונים ראיתי את המופע של שנה שעברה, זה מרגש לראות את השנה שנפרטה, הלב של השנה שעוד לא הייתה, תפילה למה שעוד יקרה. מיררתי בבכי, כי הבנתי כמה דברים יש שם שאני צריכה לשמור: ציר עם מחרוזת של שירי רפואה, שכל כך רלוונטיים לעכשיו, ציר של ואהבת לרעך כמוך, ובסוף ציר נחמה. אמרתי שם שאני מאמינה שהדברים יגיעו אליי, לא כי מגיע לי, אלא כי הם קיימים. זה כמו לשוט בנהר ולקטוף פירות מענפים סמוכים. מסלול חיי קיים, אני רק צריכה לקטוף את הדברים. נכון, לפעמים אצטרך לשלוח יד, לחתור קצת יותר, אבל לא לדאוג. זה יגיע."

מה השנה הזאת הביאה?

"נעשינו פשוטים. אני מרגישה שעם כל הדאגה והערפל שהמציאות הביאה אלינו, היא הביאה גם הרבה ברכה של פשטות. מצלמה פשוטה של פלאפון עם שידור זום ופסנתר, להיות בבית יחד עם אלף נשים בנעלי בית, זה מהמם. זה להצליח לחשב מסלול מחדש, לייצר משהו חדש שהעולם זקוק לו עכשיו. העולם כאילו עושה דיאטה, וצריך להחליט מה באמת חשוב לו

19.2x25.43	5/8	54	עמוד	פנימה	19/08/2020	74148920-5
מכון שכטר למדעי היהדות - 84920						

מחברת לבבות. אודהליה על הבמה. צילום: מנדי הכטמן

לאכול. כל סדרי העדיפויות השתנו לגמרי. את הלימוד של הקורונה אנחנו נלמד, אני רק מאחלת שזה יהיה בחסד וברחמים".

חירות מחשבתית

היא גדלה ביישוב אלקנה, הצעירה במשפחה של שמונה נפשות. הוריה הם דינה ומשה (מוסא) ברלין, נגן הכליזמרים

יש איזו תחושה שאישה שיש לה קריירה והיא מצליחה צריכה קצת להתנצל. אני לא מתנצלת. אפשר להיות אישה עם קריירה בלי להיות פמיניסטית. אפשר להיות אדם מצליח בלי להיות גאוותן

צילום: מנדי הכטמן

"מאבא שלי קיבלתי את האהבה הגדולה למוזיקה, ממנו למדתי שמוזיקה היא אמצעי ולא מטרה. המטרה היא לא להיות מפורסמת אלא לעשות טוב לאנשים, לפתוח לבבות. בתפיסה שלו המוזיקה היא לא מקצוע - היא אומנות, ולצד המוזיקה צריך מקצוע ביד. במשך שנים הוא היה איש מחשבים ביום וניגן בערבים. זאת לא רק אמירה כלכלית, זאת גם אמירה נפשית שמשמעותה: אני לא עושה מוזיקה כי אני חייבת, אני עושה אותה כי זאת האומנות והאהבה שלי, אני מתפרנסת ממנה, אבל היא לא המשען העיקרי שלי. אבא שלי ואני שונים, אבא מתעסק במוזיקת כליזמר והוא מבצע, אני גם שרה וגם יוצרת את המוזיקה שלי, אבל במהות אני מרגישה שאני ממשיכה את הדרך שהוא הנחיל לי. "אימא שלי, שגידלה אותנו במסירות, היא במקור קיבוצניקית מטירת צבי. מבחינתה הדבר הכי נורא בעולם זה לבזבז זמן, ואני אחת שצריכה לשכב שלוש שעות על הספה אחרי שיחת טלפון בענייני עסקים. לקח לי זמן לשחרר ולהפסיק להאשים את עצמי שאני כזאת, וגם הזמן הזה על הספה - זה חלק מהעבודה והאומנות שלי. בסוף, מידת האמת של אימא שלי בשילוב הרכות והאומנות של אבא שלי, הם שעיצבו אותי והובילו אותי להיות מי שאני".

חוזה פרטי עם הקב"ה

היא מוזיקאית מוכשרת שממלאת אולמות, ולמרות זאת בראיונות איתה אור הזרקורים מופנה תמיד כלפי הרווקות וכלפי

המפורסם. כשלמדה באולפנה, קיבלו הוריה החלטה ששינתה את עולמה ואימצו שני ילדי אומנה בעלי תסמונת דאון, עד מהרה הפכו השניים לחלק משמעותי מסיפור חייה, מה שהשפיע גם על החלטתה לעסוק בין היתר בחינוך מיוחד ולעבוד בבית הספר 'ראשית' המשלב יחד ילדים מהחינוך המיוחד והרגיל. עם השנים, עזבו הוריה את אלקנה ועברו ליישוב אלון שבות, שם נמצאו לילדיהם המאומצים מסגרות חינוכיות מצוינות המתאימות עבורם. איך נראים החיים לצד שני אחים בעלי צרכים מיוחדים? "הם האור הכי גדול של החיים שלי, הם הנס שלי", היא אומרת בעניינים מוארות. "זאת פשוט מתנה שזכיתי בה, לראות דברים בפרספקטיבה אחרת, ראייה של הנשמה, לא רק של השכל. יש שם אהבה וחמלה אין סופית, תקשורת אחרת. ההורים שלי אימצו את אחותי כשהייתי בת 14, שנתיים אחר כך הם רצו לאמץ ילד נוסף ואמרתי שזה כבר מוגזם, כעסת. איזה מזל שהם לא הקשיבו לי. "אנשים בעלי צרכים מיוחדים הם כמו אי ירוק בתוך עיר עמוסה", היא מתארת בציוריות, "לא מעניין אותם מי את או מה עשית בחיים, כל ההתמודדויות שלנו עם כמה אנחנו מוצלחים לא נוגעות להם, אותם מעניין רק אם את מחייכת. לצד החירות המחשבתית הזאת אני חיה, וזה מידבק. כשאני רואה מישהו עם תסמונת דאון, הלב שלי אוטומטית מרפה". מלבד המתנה העצומה הזאת, מה עוד קיבלת מהורייך?

19.35x24.45	6/8	56	עמוד	פנימה	19/08/2020	74148921-6
מכון שכטר למדעי היהדות - 84920						

חייה הפרטיים, עליהם היא בוחרת לשמור בקנאות. על אף העמידה החשופה מול הקהל, ברלין מאמינה כי גם למחיר התהילה יש גבול. "זה משהו שלמדתי לאזן עם

הכאב הכי גדול של חיי הוא השונות. תמיד הרגשתי שונה, שונה מהאחים שלי, שונה מחברות בנות גילי. הניסיונות האלה לוותר על עצמי כדי להיות דומה פשוט חנקו אותי. הכנפיים נסגרו לי

השנים. התחלתי את הקריירה במין חשיבה כזאת שאם אני גם ככה על הבמה וחשופה - אז אחשוף הכול. אבל היו לזה מחירים, ולמדתי לאזן את עצמי. אני מוכנה לדבר על רגשות, על תהליכי נפש, אבל יש דברים שאני מרגישה שחייבים להישאר שלי. אנחנו בעידן שבו הכול כל הזמן בחוץ, וחושבים שאומן צריך לפרוש את תוכו לעולם. זה לא נכון, אפשר להצליח גם בלי. נכון, בסוף אני מוזיקאית ופרסום הוא חלק מהעבודה שלי, כמו שאחות צריכה לקחת דם - אני צריכה להתראיין ולהצטלם, אבל לא בכל מחיר. אני אדם פרטי, ואני משתדלת לשמור על עצמי".

בשנים האחרונות, במסגרת

◀ מתגעגעות לקהל החי: הרכב נגינת 'אוחילה' של השנה שעברה. מימין לשמאל: רחל נולדברג, אודהליה ברלין, עידית מינצה, נילי פינק, סלעית להב ויערה סמינה. צילום: מנדי הכתמן

הולכת ברחוב ומכירים אותי יותר ממה שאני רוצה. אחיין שלי שאל אותי למה אני עוזבת, נתתי לו חיבוק ושאלתי אותו: נעים לך? הוא אמר שכן. ואם אני עכשיו אחבק אותך ככה במשך 4 שעות, שאלתי, עדיין יהיה לך נעים? אני אוהבת את ירושלים, אבל היה לי חנוק מדי".

יש פערי תרבות בין ירושלים למרכז?

"למדתי על מה מדברים ועל מה לא, כאן לא מדברים פוליטיקה, אבל כן מדברים על יהדות. מתוך ההטרואגניות של המקום למדתי, בתהליך שעברתי מול עצמי, לא לשפוט. לא את עצמי ולא אחרים. מישהי מבית הכנסת פה אמרה לי פעם שזה שיש לך כיפה על הראש זה חוזה שלך עם אלוקים, אבל החוזה הזה הוא פרטי. לכל אחד יש משהו שהוא חי לפיו, וקורא לו בשם: כוח עליון, אין כלום, אלוקים, לכל אחד יש משהו, וזה שלו. ברגע שלמדתי שהיחסים שלי עם הקב"ה הם שלי ועליי לקחת עליהם אחריות, לטוב ולרע - זה אפשר לי לקבל

בחירות חדשות שעשתה בחייה ומתוך הקשבה עצמית, החליטה לעזוב את הביצה הירושלמית שהייתה לה לבית במשך תקופה ארוכה, ולעבור להתגורר ברמת השרון, פנינת המרכז הירוקה. למה דווקא רמת השרון? "רציתי לעזוב את ירושלים ולעבור לפרדס חנה, אבל בכל פעם משהו אחר קרה, ככה במשך ארבעה חודשים. יום אחד נסעתי ברמת השרון, ראיתי בית להשכרה ומיד סגרתי חוזה", היא מתארת השגחה פרטית מדויקת, "גיליתי מקום הטרואגני, פתוח, עם חיים פעילים. יש לי קהילה, בית כנסת עם אנשים מכל הגוונים, חרדים, דתיים, מסורתיים, אנשים עם כיפה שקופה, זוגות מעורבים, הכול. בית כנסת של אוהבי השם. במקרה הגעתי לכאן, אבל זה בול מה שהייתי צריכה, מקום שקט, יפה וירוק. אני מרגישה כמו בקיבוץ, אני הולכת ברחוב והלב שלי מתרחב".

ולמה עזבת את ירושלים? היה לי קשה. הרגשתי שאני

19x22.51	7/8	עמוד 57	פנימה	19/08/2020	74148923-8
מכון שכטר למדעי היהדות - 84920					

אדירה בתחום המוזיקה היהודית-נשית. זמרות ומוזיקאיות רבות מופיעות בפני קהל נשי בלבד ומטפחות לאט ובהתמדה תת-ז'אנר חדש בתחום המוזיקה היהודית. לפני 15 שנה, אודהליה ברלין הייתה יחידה מסוגה, פורצת דרך שבחרה בקונספט נדיר של הופעות לנשים בלבד.

"היום יש המון כמוני, אבל כשאני התחלתי לא הייתה אודהליה ברלין, ולא הייתה נרקיס, היו רק נשים שחזרו בתשובה והופיעו באולפנות. אם נדבר על קנאת סופרים, תמיד כשאני רואה מישהי אחרת שעושה את מה שאני רוצה לעשות אני שרה לעצמי: בעולמו של הקב"ה יש מקום לכולם. אני לא טיפוס קנאי, אני יודעת שיש תנועות בעולם ואם מישהו הולך בנתיב שלו - הנתיב שלי לא נפגע. זאת ידיעה פשוטה, אבל עבודה קשה ללב".

מגיל צעיר, היא מעידה, הייתה מכוונת מטרה. היא עבדה קשה,

לפני קצת יותר משנה, לאחר שחגגה את יום הולדתה ה-37, מתארת ברלין תזווה משמעותית בנפש, שינוי מבורך שהגיע בדיוק בזמן. "קרה לי דבר מדהים - זאת הייתה השנה הראשונה שהרגשתי בנוח להיות אני. הגעתי להשלמה. לקחו לי הרבה שנים אפילו לפתוח את התלתלים וללכת פזור, הזמן והקצב שלי עובדים אחרת, אבל זה קרה בסוף. להיות מוזיקאית זאת עבודה קשה, להיות מוזיקאית דתייה זה קשה, להיות אישה מצליחה זה קשה. בסוף הכול עניין של בחירה ולכל בחירה שתעשי יש מחיר ותמהיל מדויק - מה היא נותנת לך ומה היא לוקחת ממך. אני רוצה לנתב את הרגשות שלי לעשייה, לשמוח ולהודות על מה שיש, לנוע מתוך הלב שלי ולא בגלל מה שקורה בחוץ".

כמו הטבע

בשנים האחרונות קיימת פריחה

אחרים, שונים ממני, וגם אותי". נשמע שבשנים האחרונות את מתקרבת לעצמך ומתרחקת מתבניות קלאסיות, ממה שמצפים שתעשי?

"בסוף הכאב הכי גדול של חיי הוא השונות. תמיד הרגשתי שונה, שונה מהאחים שלי, שונה מחברות בנות גילי, היו תקופות ומקומות שבהם רציתי להיות חלק, והניסיונות האלה לוותר על עצמי כדי להיות דומה פשוט חנקו אותי. הכנפיים נסגרו לי.

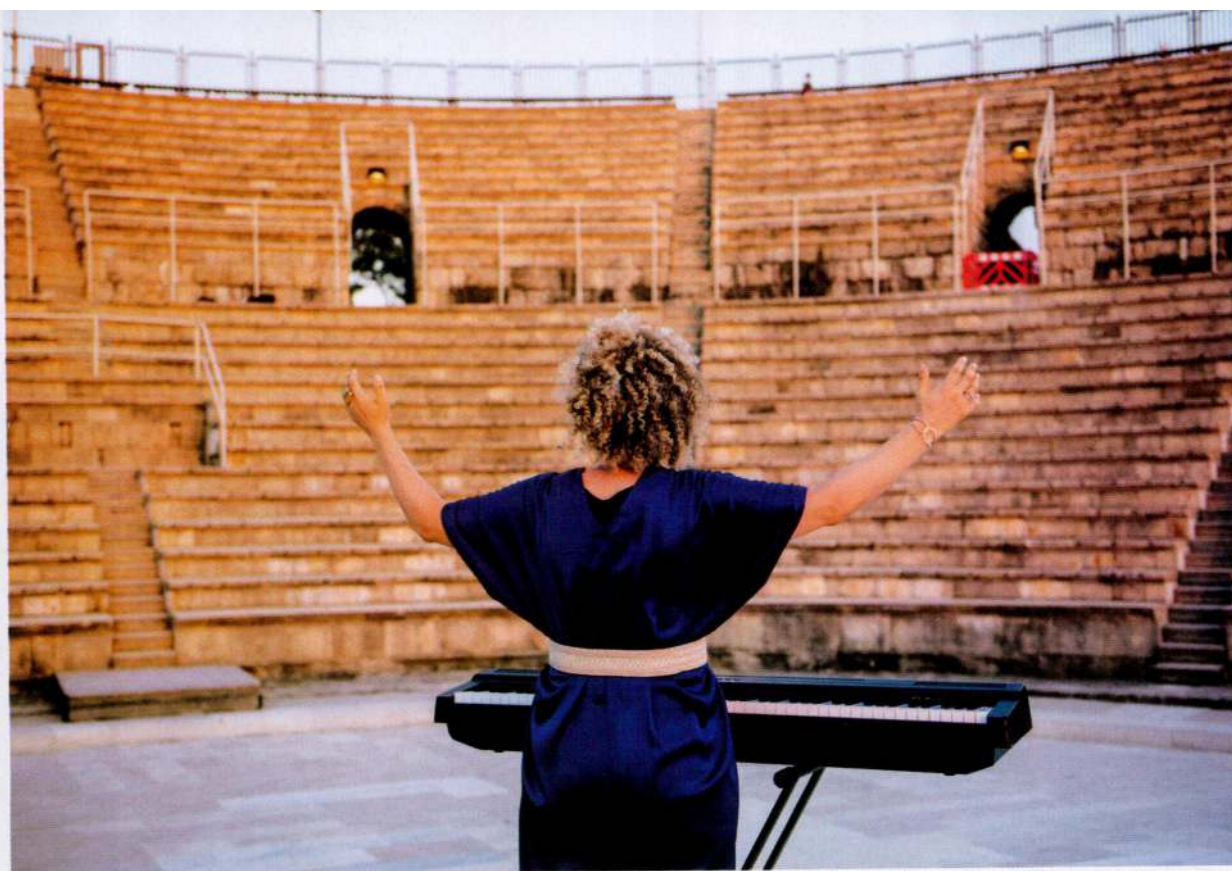
"אני יכולה להסתכל על החיים שלי בהשוואה לחברות שלי שעוד שנייה מחתנות ילדים וכבר סיימו ללדת, להסתכל על כל מה שאין לי בחיים, על מה שלא הספקתי, אבל זה מוריד אותי לתוך תהום", היא חושפת בכנות כואבת. "אני אומרת לעצמי: זה מה שיש, אלה החיים שלך. אין חיים שניים, אין את החיים שיכולתי לחיות ואת החיים שאני חיה, זה לא קיים. זה מה שיש עכשיו, זה הגיל שלך. מה את רוצה לעשות הלאה?".

בתפיסה שלו המוזיקה היא לא מקצוע - היא אומנות, ולצד המוזיקה צריך מקצוע ביד. זאת אמירה נפשית שמשמעותה: אני לא עושה מוזיקה כי אני חייבת, אני עושה אותה כי זאת האומנות והאהבה שלי

◀ רואה את עצמה כממשיכת דרכו. מוסא ברלין מכרך את בתו אודהליה לפני העלייה לבמה באלול תשע"ט. צילום: ישראל ברדונו

17.94x25.69	8/8	עמוד 58	פנימה	19/08/2020	74148924-9
מכון שכטר למדעי היהדות - 84920					

עניין דתי אפילו. זה כמו שיש יוגה לנשים ומרוץ לנשים, אני עושה שירת נשים. ואני רוצה לגדול עוד, ולפרוש כנפיים.

"יש איזו תחושה שאישה שיש לה קריירה והיא מצליחה צריכה קצת להתנצל. אני לא מתנצלת", היא משתפת, "אפשר להיות אישה עם קריירה בלי להיות פמיניסטית. אפשר להיות אדם מצליח בלי להיות גאוותן. אנחנו מפחדים שצד אחד יבוא על חשבון הצד השני. אני מאמינה שהדברים יכולים להיות בשלווה ובלי מלחמות. אפשר לפרוש כנפיים בלי לרמוס אנשים אחרים בדרך".

בואי נניח לרגע את הקריירה בצד, ברמה האישית, מה את מאחלת לעצמך?

"לאחרונה אני מטיילת הרבה. אני מסתכלת על הטבע וזה מהמם אותי, כי הוא כל כך יפה בלי צורך להתחנף לאף אחד. העץ תמיד יהיה ירוק, גם בלי שאף אחד יחמיא לו, הנחל תמיד יזרום גם אם אף אחד לא מחכה לו, הוא ממשיך לזרום גם בלילה וגם כשאף אחד לא מסתכל. הכלניות לא מחכות למחמאות, הרקפות לא פורחות כי את מצלמת ומעלה לסטורי. אני רוצה להיות איך שאני, ככה פשוט, כמו הטבע." ■

הרגשה שהקהל הדתי הוא הבייס שלך ואת תצליחי באמת רק אם תגיעי לקהל החילוני. אני לא מתייחסת לזה ככה. יש לי הרבה יראת כבוד ואהבה לקהל שלי, ואני רוצה להוסיף אליו עוד לבבות. אני מחפשת את הדרך לעשות את זה ומביאה את היצירה שלי כנביעה שכל הזמן מתחדשת ולא נשארת במקום".

את שרה לנשים בלבד, זה לא מקטין אוטומטית את הסיכוי להגיע לקהל גדול יותר?

"אף אומן לא מגיע למאה אחוז מהקהל, תמיד יש כאלה שלא יאהבו את המוזיקה שלו ולא יתחברו. זה לא שאני רוצה להופיע מול קהל מעורב ורק ההלכה עוצרת אותי. אני אוהבת את ההופעות הנשיות, את האנרגייה הזאת, אני יוצרת ממנה. להופיע בפני נשים זאת לא ברירת מחדל בשבילי.

"רעיונית, יש דרכים לפתור את הסוגיה ההלכתית הזאת, כמו רדיו ודיסקים. בעיניי, שירת נשים זה איסור יחסית שולי שפשוט תפס כותרות. אני מייחלת לימים שבהם הבחירה של אישה בקהל היא רוצה לשיר מולו לא תגדיר אותה כדוסית או לא דוסית", אומרת אודהליה נחרצות, "אבל אצלי זה לא

הופיעה בבת מצוות, באירועים קטנים, בהופעות סלון ובהתוועדויות קטנות לנשים, סחבה וקיפלה ציוד, ובנתה אט אט את המוזיקאית שהיא היום. "האהבה שלי למוזיקה סיפרה לי איך לכוון את עצמי. אני יודעת לאן עוד אני רוצה להגיע, ברור לי שיש בי עוד לתת, אבל אני גם נושמת לרווחה ויודעת להודות על המקום שאני נמצאת בו עכשיו. בחינוך הדתי, עד גיל 22 המסלול

מישהי מבית הכנסת פה אמרה לי שזה שיש לך כיפה על הראש זה חוזה שלך עם אלוקים. ברגע שלמדתי שהיחסים שלי עם הקב"ה הם שלי ועליי לקחת עליהם אחריות - זה אפשר לי לקבל אחרים, וגם את עצמי

מובנה, אבל אף אחד לא מספר לך מה יקרה אם תבחרי במסלול אחר, מה יקרה אם לא תרצי ללמוד עבודה סוציאלית, הוראה או פיזיותרפיה, זה משהו שלמדתי בכוחות עצמי".

מה היעד הבא? לאן עוד את רוצה להגיע?

"הייתי רוצה להרחיב את הקהל שלי. כמוזיקאית, לפעמים יש לך